

"Moments" de Peiró Coronado

text JORDI MAURA

El pintor nascut a Alaquàs i establert a Benicarló des de 1941, Fernando Peiró, exposarà part de la seua obra en la galeria Taüll de Barcelona. L'exposició ha estat titulada "Moments" i mostrarà enigmàtics quadres de dones, caçadors de somnis i magues abstrètes, ocults en escenes fosques i amb tonalitats blaves i rosa. Peiró-Coronado és un especialista en quasi tot. Igual fa una enigmàtica proposta amb partitures, un collage amb Labordeta o un retrat que, amb pot de spray en mà, dibuixa un quadre de gran format acompanyat de Carles Santos al piano. Les seues últimes produccions de traços meditats podran veure's en Laforja 26 de la ciutat Comtal. El poeta Josep Igual veu en la recent obra de Peiró una celebració vital, una invitació a la conversa en silenci amb un univers de simbologia personal, universal i eterna.

FOTO!

Contenidos de tràmits

La veritat és que la dita, "una imatge val més que mil paraules", en aquest cas, li ve com anell al dit a la foto que us presentem. Tot i així, és mereix el comentari. A la foto es veu una zona d'estacionament delimitada amb groc al terra i amb un senyal de trànsit que indica "PARA TRAMITES DE AYTO. MAXIMO 20 MINUTOS". I que ens trobem? Tres contenidors allí estacionats. Sí, tres contenidors. Deu ser el primer poble, *del mundo mundial*, on les escombraries se'n van al seu ajuntament a fer no sabem quina mena de tràmits. I deuen ser tràmits que fan molta "brossa" perquè fa mesos que allí estan els seus "vehicles", els contenidors, aparcats, sense que cap municipal els haja ficat la multa de rigor ni se'ls haja endut la grua. En fi, que si heu de fer algun "tràmit", al nostre ajuntament, ja podeu canviar el vehicle per un contenidor que us sortirà més a compte. De tota manera esperem que algú no es confonga i també els porte la bossa de la brossa... a fer la gestió.

Detalls per events socials
embotits de la comarca
Croquetes de Morella
Productes valencians
20 espanyoles
Patés, foies
Melmelades

Local 32 Benicarló Centro
T. 964 47 47 62

Número 708-15 novembre 2009 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

Parcs temàtics i hotels de cinc estrelles... ens cauran del cel

L'ajuntament aprova rebaixes fiscals de fins el 95%... per els "Parcs temàtics i hotels de cinc estrelles". La resta, les obres de cada dia, seguiran pagant... amb un increment, a la pràctica, de vora el vint-i-cinc per cent.

"Moments" de Peiró Coronado

Parcs temàtics i hotels de cinc estrelles... ens cauran del cel

L'ajuntament aprova rebaixes fiscals de fins el 95%... per els "Parcs temàtics i hotels de cinc estrelles". La resta, les obres de cada dia, seguiran pagant... amb un increment, a la pràctica, de vora el vint-i-cinc per cent.

E text REDACCIÓ

I moment de crisi econòmica que estem vivint no és bo per a pujar impostos. Això ho sap qualsevol que llija, encara que siga des de lluny, les notícies d'economia, i els que graven sobre la construcció, menys. Per contra, el consistori proposa la rebaixa d'aquest impost a "parcs temàtics i hotels de cinc estrelles", perquè vinguin a ficar-se al nostre municipi. Una rebaixa de "quatre" euros (per a ells), que pretén incentivar la seua instal·lació a la nostra població i

així generar, suposadament, molts llocs de treball. Sembla estrany aquest procediment perquè les grans inversions d'aquests tipus cerquen una rendibilitat a llarg termini basada en estudis de mercat que determinen els potencials clients que tindrien si s'instal·laren en aquesta zona. I vist allò vist, fins ara al nostre poble, pel que fa al que s'ha fet i tenim en matèria de turisme, molt ens temem que faran com en *Bienvenido Mister Marshall*: passar de llarg.

En canvi l'ajuntament aprova

les noves taxes per a l'any 2010 on l'única que pateix un increment del 3.5% és l'Impost de Construccions, el ICIO. Això sí, al mateix temps, incorpora bonificacions per a les edificacions amb energia solar, obres d'accessibilitat i instal·lacions turístiques com les de dalt. Però és que l'augment d'aquesta taxa suposa, en la pràctica, un increment del vint-i-cinc per cent sobre el preu actual. El fet imposable del ICIO està constituït per la realització, dins del terme municipal, de qualsevol construcció, instal·lació o obra per

I JORNADA INTERCLUBS PER A BENJAMINS I ALEVINS

text i foto REDACCIÓ

El diumenge de matí es va disputar a la Piscina Municipal de Benicarló la I Jornada Interclubes de natació per a les categories benjamins i alevins. Van participar 144 nadadors i nadadores de tres clubs de la província: Aquàtic Castelló, Vinaròs i Benicarló. El públic va omplir les graderies aplaudint a tots els participants conforme s'anaven finalitzant les proves, controlades per col·legiats de la província. Carlos Salt va ser el jutge àrbitre.

Resultats

200 metres esquena (1997): 1-José Julián Jaén, Benicarló, 2.44.09.

200 metres esquena (1998): 1-Isabel Artigas, Aquàtic, 2-55.07. 3-Carla Fresquet, Benicarló, 2.58.09.

50 metres lliures: (2000): 1-Hugo Simó, Vinaròs, 40.58. 4-Nacho Falcó, Benicarló, 47.94.

50 metres lliures (2001): 1-Gema Labernia, Benicarló, 44.36. 100 metres lliures (2000): 1-Martí Segarra, Vinaròs, 1.21.20. 2-David Curto, Benicarló, 1.30.68.

100 metres lliures (2000): 1-Maria Artigas, Aquàtic 1.16.40. 2-Ester Segura, Benicarló, 1.30.96.

100 metres lliures (1998): 1-Joan Ferrer, Vinaròs, 1.11.45. 9-Javier Marzá, Benicarló, 1.27.66.

100 metres lliures (1999): 1- María Compte, Vinaròs, 1.20.09. 6-Virginia Octavio, Benicarló, 1.27.32.

100 metres lliures (1997): 1-Dany Brites, Vinaròs, 1.06.03. 3-José Julián Jaén, Benicarló, 1.08.41.

100 metres lliures (1998): 1-Isabel Artigas, Aquàtic 1.11.78. 3-Nicole Mateu, Benicarló, 1.17.81.

4x50 metres esquena benjamí: 1-Vinaros (Martí Segarra, David Milián, Oscar Ruiz, Hugo Simó), 3.06.66. 2-Benicarló (Marc Vea, David Curto, Marc Gil, Didac Saura), 3.23.90.

4x50 metres esquena benjamí: 1-Aquatic (Sara Trilles, Claudia Lapeña, Mi-reia Pazos, María Artigas), 3.28.19. 2-Benicarló (Julia Barrachina, Gema Rillo, Gema Labernia, Ester Segura), 3.37.44.

4x100 metres esquena aleví: 1-Vinaròs (Héctor Segura, Jesús Sancho, Joan Ferrer, David Miranda), 5.13.87. 4-Benicarló (José Julián Jaén, David Valdearcos, Javier Marzá, Juan Diego Ruiz), 6.02.02.

4x100 metres esquena aleví: 1-Benicarló (Carla Fresquet, Ana García; Nicole Mateu, Gisele Mateu), 5.54.22.

Dr. Climent

Graham Foster

Tornant de l'hospital a altes hores de la nit, el divendres, el facultatiu va haver de parar en trobar-se una gran multitud al port esportiu de Benicarló davant d'un eminent risc per a la salut pública i disposat a assistir a qui calguera.

En entrar al Kangaroo es va adonar de on estava el verí, la banda de Graham Foster, vinguda de la Safor, que estava delectant al públic amb temes propis, versions de Dylan, Chuck Berry i altres clàssics. Un acurat rithm & blues que el públic assaboria entre alcohol i fum.

INJUST. MOLT INJUST.

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

“...De la Haba la prepara, De la Haba la prepara y Carrillo mete gol”. Aquesta frase no és més que una part d'una cançó que, cap allà als anys noranta cantaven un grup de gent jove, aficionats del nostre equip, per tal d'animar els jugadors. Ara, a la banqueta del Benicarló s'asseuen els dos protagonistes de la tonada. Aquella cançó semblava profètica. Però el que no és no profètic ni banal ni poètic ni musical és la situació del nostre equip. Després de perdre una altra vegada a casa, ens hem aposentat al primer lloc de la classificació que dona dret a baixar de categoria, i la cosa comença a ser una mica preocupant. Si bé és cert que encara queda molta lliga i potser hem jugat contra equips teòricament superiors, res d'això ens eximeix del patiment ni del ai, ai, ai. Què va passar diumenge? Ni més ni menys que el de totes les setmanes. Un equip carregat de mercenaris, el més jove dels quals faria puntetes a Matusalem, va vindre a especular i es va emportar els tres punts al poble dels torrons d'Agut de Benlloc. S'ha de dir que els nostres van escenificar una primera part impecable, amb claríssimes ocasions de gol que van ser malbaratades per un o altre. Una autèntica llàstima perquè un tres zero a la mitja part hagués estat un resultat just. No cal di que els de l'equip rival, gats vells foguejats en mil batalles per eixos camps de Déu, es va limitar a col·locar dues línies de tres defensors cadascuna, sis en total, i esperar a veure per on ens la podien clavar. Es veia venir el desenllaç. La primera part no va xutar ni una vegada a porta. En canvi, a la segona meitat, les vegades que van arribar es van

Però, com sempre, aconsello a qui vulga anar, que es pot estalviar el preu de l'entrada deixant el cotxe en un lloc estratègic mentre s'escolta qualsevol dels programes esportius del diumenge per la tarde.

l'hora de culminar les jugades. La gent tampoc no va entendre que el lloc que ocupava al camp Giménez, esgotat per l'esforç demostrat al llarg del partit, l'ocupés Kamal en lloc de Martínez. Potser aquest hagués estat el canvi més lògic per tal de donar més força a l'atac local. Les més de tres-centes persones que hi érem al camp no varem tenir ocasió de gaudir d'una victòria,

malgrat l'intens fred que hi feia i que a mi particularment em va deixar ben gelat i em va destrempar el cos. Total que ben emprenyat me'n vaig anar cap a casa quan els forasters ens van marcar el segon gol. Ja no volia vore res més. El joc especulatiu, usurer i covard podia, una vegada més, amb les ganes i l'empenta dels locals. Però es veu que els nostres encara van marcar un gol que només va servir per a maquillar una mica un resultat absolutament injust. Durant el transcurs del partit em va semblar sentir alguns crits que mostraven una certa disconformitat amb un davant del Benicarló. Si això és cert, he de pensar que sempre hi ha qui ha de tindre algun jugador apuntant-lo com a causant de tots els nostres mals. Jo no vaig per eixe camí. Penso que hi ha més equip que l'any passat i que la qualitat dels nostres haurà de sortir en algun moment. I també penso que el començament que vam tindre no va ser fruit de la casualitat ni de la bona sort, sinó que reflectia una realitat.

El proper partit que juguem és al camp de l'avorrit equip del San Jorge. Ja em canso d'escriure sempre el mateix dels mateixos equips. Potser que aquest any no tinga un equip tan potent com altres, perquè el lloc que ocupa a la classificació no és el d'altres anys. Però ja veurem què passa. Jo, com sempre, no faig compte de pujar a veure'l. Però, com sempre, aconsello a qui vulga anar, que es pot estalviar el preu de l'entrada deixant el cotxe en un lloc estratègic mentre s'escolta qualsevol dels programes esportius del diumenge per la tarde.

Una pregunta sense resposta. Per què no hi ha cròniques dels partits d'alcalde delegat de Benicarló?

Des de la banqueta socialista, es qualificava la modificació de “usura i atracament”

ve de la p gina anterior

a la qual s'exigisca l'obtenció de la corresponent llicència urbanística, s'haja obtingut o no aquesta llicència, sempre que la seua expedició corresponga a l'ajuntament de la imposició.

La proposta de “pujada”...

La modificació de l'ordenança es va fer sobre la base de la proposta d'incoació presentada pel tinent d'alcalde delegat de l'àrea d'economia i hisenda, Pedro García. En ella es proposa introduir bonificacions per a la construcció d'hotels-campings i parcs temàtics al municipi com

al·licent a la seua instal·lació per la possible repercussió turística que això puga suposar en un futur. En el cas dels hotels, les bonificacions s'aplicaran en funció del nombre d'estrelles i habitacions que tinguen i van des del 95% al 10% de reducció de la taxa. La màxima bonificació l'obtindran els hotels de cinc estrelles que tinguen més de dues-centes habitacions. La mínima reducció serà per als de dues estrelles (els més comuns), que obrin a Benicarló un establiment de fins a 20 habitacions. En el cas dels càmpings, les reduccions també van en funció de la seua categoria i nombre de places, d'un 10 a un 20%. Els parcs temàtics es beneficiaran d'entre el 75 i el 95% en funció de la seua superfície en metres quadrats. Fins a deu mil metres construïts, un 75% i més de cinquanta mil, el màxim establert per la taxa. També es defineix una bonificació del 95% per a les obres destinades a hospitals, ambulatoris, educació infantil, primària i secundària i una bonificació del 90% en les obres de rehabilitació del nucli antic.

... Usura i atracament, segons el socialistes

Des de la banqueta socialista, es qualificava la modificació de “usura i atracament”. L'edil José Sánchez apuntava que anteriors equips de governs hagueren hagut d'incrementar la taxa de forma progressiva i no fer-lo de cop, com succeeix ara. L'edil d'Hisenda, Pedro García, contestava a Sánchez que “va ser el seu partit el que va governar a la passada legislatura, sense que tampoc optara per pujar la taxa de forma progressiva”. García va dir que “pràcticament es mantenen totes les taxes i l'únic tipus que es toca és el del ICIO, perquè a Benicarló estava molt desfasat i, encara actualitzant-lo, estem per

sota del que s'aplica en municipis de més de 25.000 habitants de la resta de Castelló”. El popular va afirmar que la pujada d'aquest impost “no té un afany recaptatori, sinó que és un exercici de responsabilitat política”. I va considerar que aquest és “el moment idoni per a aplicar el nou tipus, ja que l'activitat està més paraitzada”.

Més modificacions

El Ple de l'Ajuntament de Benicarló ha aprovat la modificació de set ordenances i la supressió de dues més per ajustar-se als canvis normatius. L'impost sobre vehicles de tracció mecànica, el que grava sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (IBI), el corresponent a la taxa per expedició de documents administratius i la taxa per recollida d'escombraries, continuen igual. Tampoc s'incrementa o modifica el relatiu a la taxa per subministrament d'aigua i clavegueram, ni la taxa per estacionament de vehicles a la via pública

La normalització i actualització és l'objectiu de la majoria de les modificacions d'ordenances que ha aprovat el Ple. En alguns casos, les modificacions facilitaran al ciutadà el pagament dels impostos i en altres casos s'ha optat directament per la supressió per una qüestió purament normativa. És el cas de la llicència d'obertura d'establiments que, a partir d'ara, passa a ser una llicència ambiental o el cas també de la supressió de l'ordenança de l'ORA, que es regularà directament a través del contracte que l'Ajuntament signarà amb l'empresa adjudicatària del servei d'estacionament de vehicles en la via pública.

CONTROVERTIDA SENTÈNCIA CONDEMNATÒRIA PER A L'AJUNTAMENT DE BENICARLÓ

text REDACCIÓ

José Luís Guzmán, portaveu del Bloc per Benicarló, ha instat al govern local a recórrer la sentència que condemna a l'ajuntament a pagar cent mil euros per l'acomodament impropedent de la responsable del projecte museogràfic del MUCBE. El nacionalista ha demanat que es defensen els interessos del consistori amb totes les garanties, que al seu entendre no s'ha fet durant el judici. Guzmán va assenyalar "falta d'oposició" a eixa demanda i va assenyalar que "no es van facilitar al lletrat municipal totes les dades necessàries sobre les qüestions plantejades". L'edil va recordar que el PP va contractar en 1.999 els serveis d'una empresa externa, de la qual era titular la demandant, perquè desenvolupara el projecte museogràfic i l'adequació de l'antic Convent de Sant Francesc. Guzmán va assegurar que "mai va ser treballadora municipal ja que la seua remuneració era sobre la base de factures presentades".

En aquest sentit, l'edil va assenyalar que la demandant "era coneixedora de les intencions de l'equip de govern del PSPV-Bloc de prescindir dels seus serveis al convocar una plaça de promotor cultural per al convent" ja que els seus honoraris, des

que va ser contractada pel PP, ascendien a prop de dos-cents mil euros. Guzmán va assegurar "no entendre" perquè la defensa de l'Ajuntament no va cridar com testimonis, ni va sol·licitar la més mínima informació, a ell i edil socialista Enric Escuder, responsable de Cultura i alcalde respectivament en el moment que la demandant va assegurar haver estat acomiadada i als quals fa referència en la seua demanda, el que "impossibilita argumentar una defensa correcta", va dir.

El nacionalista va donar a conèixer la sentència del tribunal del social que estima la demanda per acomodament impropedent "mancant proposta de tesi distinta que s'haguera pogut tenir en consideració i examinar". Va voler així defensar-se dels atacs del primer tinent d'alcalde, Antonio Cuenca, qui va assegurar dies abans que la culpa de la sentència la tenia l'oposició per no haver gestionat correctament el tema durant els dos anys en els quals va ostentar el govern municipal. Finalment l'edil va qüestionar "les presses" del primer tinent d'alcalde, Antonio Cuenca, a signar el decret que acata la sentència, optant "unilateralment" a pagar la indemnització de cent mil euros a la qual "damunt li afegirem els costos de la Seguretat Social".

TDT SENSE COBERTURA

text REDACCIÓ

"És que es perd el senyal i es pixela la imatge". Era el comentari més habitual que es van trobar les responsables de l'autobús informatiu que es va instal·lar en la plaça de Sant Bertomeu de Benicarló. Segons la web oficial habilitada pel ministeri per a la TDT, Benicarló té aquest servei disponible.

La realitat en la major part de les vivendes de la ciutat, és ben diferent. No a tota hora del dia està disponible el servei i quan ho està, el senyal moltes vegades no arriba de forma adequada als receptors. El problema és, a més, que amb les instal·lacions de les antenes digitals, les analògiques no es reben bé.

El telèfon gratuït que el ministeri ha habilitat per a solucionar dubtes, es limita a prendre nota de la incidència i a recomanar que es consulte amb l'instal·lador de l'antena. L'últim informe realitzat assenyala que el Baix Maestrat, és una de les zones amb més difícil accés de la TDT a causa de la seua complicada orografia i accés difícil per als repetidors. A més, l'estimació de cobertura de TDT que ofereix el Ministeri d'Indústria revela que entorn del 45% de les localitats de la província no tenen garantida una cobertura completa del senyal digital.

VETLLADA DE KICK BOXING I MUAI THAY A BENICARLÓ

text i foto

GREGORIO SEGARRA

El Club Kick Boxing Benicarló va organitzar una nova vetllada de Kick Boxing i Muai Thay al Pavelló Poliesportiu de la ciutat.

En total van ser 8 els combats celebrats -6 en categoria d'aficionats i els 2 últims en la de neoprofessionals- en diferents pesos i tots ells van resultar altament competits i espectaculars. A més de poder veure en acció a alguns prometedors lluitadors, els aficionats van poder veure en acció, en la seua actual faceta d'entrenador del RZ Team de Madrid, al campió mundial de Muai Thay, Rafi Zouheir, En el combat estel·lar dins de la modalitat Muai Thay, categoria 57 kg, Brislin Zalameden va guanyar per punts a Mnatcakanyan Vardam, mentre que en el

corresponent a Kick Boxing, categoria 67 kg, l'alacantí Enzo Javier va fer el propi amb el vinarossenc Juanjo Querol.

El cadet aconsegueix guanyar a Sogorb mentre sènior i júnior perden a casa

text i foto VICENT FERRER

Dels tres equips que participen en les lligues autonòmiques, tan sols el cadet va aconseguir guanyar el seu partit, a la pista del Sogorb, mentre que el sènior i el júnior van acabar perdent davant rivals difícils, el Lliria i l'Ontinyent.

El Construccions Malloms no va poder amb el Lliria i acabà perdent per 82-72 després d'un partit molt disputat, sobretot l'últim quart, quan van eixir a per totes intentant donar la volta al marcador. L'encert visitant en el tir de mitjana i llarga distància va ser clau perquè al descans els de Lliria portaren tretze punts d'avantatge. Després del descans els jugadors benicarlandos van eixir a per totes i van aconseguir retallar diferències a força de molta lluita i a punt van estar de donar-li la volta a l'últim període, però es va imposar el bon fer visitant, que no acusà la pressió final dels locals. Caldrà esperar al pròxim partit, a la pista del Vila-real per veure si les coses ixen millor. Més complicat ho tenia l'equip júnior davant l'Ontinyent, que es va presentar a jugar amb diversos jugadors que superaven els dos metres, la qual

cosa és donà, als visitants, un clar avantatge en el rebot i, com és habitual en aquest esport, qui domina el rebot acaba guanyant els partits. Si a açò sumem que són juniors de primer any i s'han d'enfrontar a clubs on els seus sènior militen en categories superiors, sabem les dificultats que tindrà l'equip enguany per mantenir la categoria, però cal comptar amb les ganes que posen en cada partit. Per la seua banda el cadet, malgrat haver de jugar dissabte passat a les nou del matí a Sogorb (a veure quan en el club aprenen a retornar la moneda i deixen de ser tan quixots), van aconseguir una contundent victòria, que potser en altres condicions, matinalada i viatge, haguera estat més escabndalosa. Els de Jorge Lara ho van tenir fàcil davant un rival que solament va posar voluntat, però que mai va poder amb la millor tècnica de l'equip cadufero. Per altra banda en la lliga de la federació i patronat d'esports de Castelló es van donar els següents resultats: Aleví A: Vinaròs 26, Benicarló 50 Aleví B: Benicàssim 53, Benicarló 36 Infantil masculí: Vinaròs 30, Benicarló 27 Per últim indicar que el Club Bàsquet Benicarló efectuarà la presentació oficial el diumenge 22 a el pavelló poliesportiu.

Campionat provincial de conjunts "Trofeo Federación"

text REDACCIÓ

Diumenge passat es celebrà en el poliesportiu "Emilio Fabregat", del Grau de Castelló, el Campionat Provincial de Conjunts "Trofeo Federación". Aquesta competició està destinada per als conjunts de nivell principiant, amb fases provincial i autonòmica. El club Mabel es presentava amb tres conjunts: un aleví, un benjamí i un tercer prebenjamí. Una vegada realitzats els exercicis de la competició se'ls lliurava a les joves gimnastes l'or per a dos equips i plata per a l'altre. El conjunt de gimnastes alevins ho componen: Claudia Mata, Aitana Casas, Patricia Ros, Salomé Vidal, Carla

Folch i Maria Soriano. L'equip benjamí està format per Sara i Eva Loscos, Embulla Rovira, Sara González i Elena Pouy. I finalment, les prebenjamins, Marta Gimeno, Laura i Maria Hernández, Anna Senar, Judit Navarro i Paula Bou. En dues setmanes, les nostres gimnastes se citaran en la fase autonòmica amb les gimnastes de la província d'Alacant i de València, en un torneig que tindrà lloc a Benidorm el 29 de Novembre a Benidorm. El Club Mabel, després d'estar diversos anys, aconseguint èxits nacionals, comença una nova etapa amb la formació de nous equips que, coneixent l'entrenadora Manola Belda i el seu equip, de segur que aconseguiran molts èxits futurs.

CLUB BALONMANO ONDA 20 – CLUB HANDBOL BENICARLÓ 30

text REDACCIÓ

En el partit disputat dissabte passat al municipal d'Onda, el CH Benicarló va aconseguir emportar-se la victòria cap a terres del Maestrat en una merescuda i àmplia victòria. L'equip cadufer va fer valer la seua intensitat defensiva davant un conjunt que mai va baixar els braços tot i el marcador en contra.

L'inici del partit, però, no va ser gens fàcil. Els de la ciutat del taulell van començar molt seriosos en defensa amb una 5-1 molt profunda i pressionant que va sorprendre els benicarlondos. Així, als vuit minuts de la primera part, el marcador reflexava un 4-1 per als locals. A partir d'eixe moment, el CH Benicarló va despertar i poc a poc va aconseguir imposar el seu joc, anul·lant així els intents locals per estar en el partit. El marcador a la mitja part no deixà dubtes: 7-14.

A la segona part la història va ser la mateixa. L'atac benicarlondo, que va poder finalitzar les jugades des de totes les posicions, no va poder ser aturat en cap moment i, encara que es va notar una petita relaxació en defensa, el marcador final no canvia en absolut.

Amb aquest resultat, el CH Benicarló s'apropa a la part alta de la classificació. Aquest dissabte, a les 20.30h i al pavelló municipal, tindrà una prova de foc davant el tercer classificat, el Quart de Poblet.

Pel CH Benicarló van jugar: Enrique Bayarri, Miguel Puerto, Víctor Robles (2), Mixel Senar (7), Jose Ruiz (5), Fede Beltran (1), Miguel Irigaray (7), David Escura (1), Jesús González, Pau Soriano (5) i Àngel Mateo (2).

Altres resultats, 2a Divisió Nacional Femenina:
Grupo Peinado Baix Maestrat 21- València Marítim

33

La variant de la N-340 inutilitzarà un camí rural

text REDACCIÓ

La Unió de Llauradors i Ramaders de la localitat ha alçat la seua veu al constatar que els treballs previs que es realitzen per a preparar el terreny del traçat de la futura variant de la N-340 al seu pas pel Maestrat no contemplan el manteniment de l'actual camí vell de Sant Mateu.

Aquest camí és en realitat una via pecuària de gran importància històrica i comercial entre el litoral del Maestrat i la costa. És en l'actualitat una via de comunicació molt important per al sector primari, les poblacions veïnes i dels qui viuen en zones rurals aïllades. De fet el camí té 21 metres d'amplària i de molta major entitat que uns altres sobre els quals sí s'està actuant, preveient passos subterranis a la futura variant del vial amb una major intensitat de trànsit d'Europa.

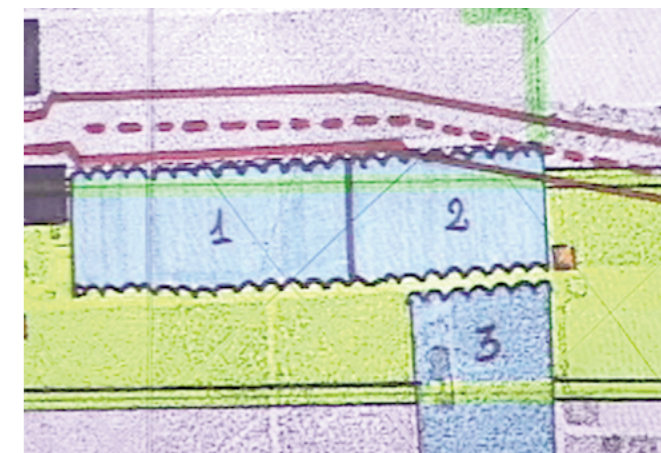

El desdoblament de la N340 segueix discorrent per terrenys sense reserva

text REDACCIÓ

L'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, anirà fins a València per a intentar solucionar la problemàtica de la N340 al seu pas per Benicarló. El primer edil ha recordat que el traçat que el Ministeri de Foment està executant no es correspon amb la reserva de sòl efectuada en el PGOU de Benicarló, ni amb l'aprovat pel ple a costa del govern central. Així les coses, Domingo assegura que el traçat està fora d'ordenament i s'ha mostrat disposat a mantenir les trobades que facen falta per a clarificar la situació. La subdelegació del govern a Castelló s'ha compromès a intervenir per a concertar una cita a València.

Domingo recordava l'aparició d'una corba en el traçat que no es correspon amb la reserva de sòl efectuada pel consistori. Malgrat la modificació efectuada per Foment després de les queixes dels afectats, el desdoblament segueix discorrent per terrenys sense reserva. "El que vull saber és a quines raons atén. Si són justificades, com ajuntament les hauríem d'acceptar i fer les modificacions corresponents al PGOU". No obstant això, el primer edil

anunciava que si els canvis introduïts per Foment no s'ajusten a la legalitat "els veïns podran dir el que hagen de dir" ja que els afectats no han tingut l'oportunitat de presentar al·legacions a les afeccions. En altre ordre de coses, el primer edil anunciava que la redacció del projecte del nou port esportiu, ha estat encarregada a la mateixa empresa que executarà el de Peníscola.

LÍMITS PLANETARIS (2)

A l'article anterior vam referir la controvèrsia científica al voltant del límit de la concentració de CO₂ –el principal gas responsable del canvi climàtic a partir del qual podria desequilibrar el clima actual. El seu valor és important perquè condicionarà les transformacions del sistema socioeconòmic que caldrà implementar per poder mantenir el clima dins dels paràmetres actuals.

Com ja assenyalàvem, aquesta discussió posava de manifest el consens científic respecte a que el sistema econòmic forma part, és una part més, de l'Ecosfera o sistema planetari global. Per tant, el sistema econòmic està sotmès a les lleis i límits de l'Ecosfera. Però aquesta visió no fou acceptada d'entrada, s'ha anat imposant a mesura que la crisi ambiental s'ha agreujat i els models de simulació s'han perfeccionat millorant la qualitat de les previsions.

A finals dels anys seixanta del segle XX, la comunitat científica estava convençuda de la realitat de la crisi ambiental. El Club de Roma –important col·lectiu d'experts i intel·lectuals- encarregà a científics del MIT –Institut Tecnològic de Massachusetts- l'elaboració d'un programa informàtic que simulés l'evolució del sistema planetari terrestre, incloent la influència del sistema econòmic. El model, nomenat World-3, -la Terra seria World-1- es fonamentava en 45 equacions que relacionaven a cinc variables bàsiques: població, inversió de capital, recursos naturals, contaminació i producció d'aliments. Modificant les equacions, es podia estudiar l'evolució de diversos escenaris o situacions de partida com per exemple que el manteniment de les tendències establertes o el canvi d'aquestes mitjançant accions determinades. Les simulacions de World-3 assenyalaven que el creixement econòmic i de població duria en uns quants decennis a una situació de col·lapse mundial i es recomanava l'assoliment d'un punt d'equilibri o creixement zero. Així, les seves conclusions proposaven l'existència d'uns límits al creixement econòmic mundial.

Aquestes idees planejaren sobre la Conferència de les Nacions Unides sobre el Medi Humà a Estocolm (1972). La proposta de creixement zero com a solució a la crisi ambiental fou abandonada i es continuà defensant la necessitat d'un creixement econòmic. L'any 1987, es presentà l'Informe Brundtland que proposava el desenvolupament sostenible per fer compatible el creixement econòmic amb la conservació ambiental. Fou assumit per la comunitat política internacional a la coneguda com Cimera de la Terra de l'ONU, celebrada a Rio de Janeiro l'any 1992.

L'any 1988, l'Assemblea de l'ONU constituí el Panell Intergovernamental per al Canvi Climàtic (IPCC), grup de científics i estudiosos. Els investigadors de l'IPCC fan servir models informàtics de simulació per estudiar l'evolució del clima terrestre segons el funcionament del sistema

socioeconòmic mundial actual o les seves possibles modificacions. En el seu darrer informe (2007), fixà com a límit d'increment de la temperatura per l'efecte hivernacle en 2°C per evitar el desequilibri el clima actual. Aquesta previsió de l'IPCC superava el debat anterior sobre l'existència o no de límits al creixement econòmic al fixar límits biofísics globals concrets.

En la línia de l'IPCC cal situar el treball del grup d'investigadors encapçalat per Johan Rockström que s'ha donat a conèixer recentment.

Aquests científics han quantificat els límits biofísics planetaris fora dels quals, segons proposen, l'Ecosfera abandonaria l'estat estable que ha permès l'evolució de les societats humanes des de fa més de deu mil anys. Utilitzant models informàtics de simulació, s'han identificat nou límits: concentració de CO₂ (canvi climàtic), taxa d'extinció d'espècies (pèrdua de biodiversitat), quantitat de nitrogen emprat en agricultura i quantitat de fòsfor abocat als oceans (cicles del nitrogen i fòsfor), concentració d'ozó estratosfèric, acidesa de les aigües oceàniques, consum humà d'aigua dolça, percentatge de superfície global transformada en cultius, concentració atmosfèrica de partícules i de certs contaminants.

Segons el grup de Rockström, tres d'aquests límits ja s'han sobrepassat. El límit del canvi climàtic és 350 ppm de CO₂ atmosfèric quan actualment n'hi ha 387 ppm i ja estem notant efectes del canvi climàtic com el desgel de l'Àrtic. La quantitat de nitrogen fixat en forma d'adobs nitrogenats anualment és de 140 milions de tones quan el límit seria de 35 milions de tones, desencadenant processos d'eutrofització –creixement exagerat d'algues- d'aigües continentals i marines. La taxa natural d'extinció oscil·la entre 0,1 i 1 espècie a l'any per cada milió d'espècies; actualment la taxa d'extinció ser entre cent i mi vegades major, semblant a la produïda a finals del període Cretaci –fa 60 milions d'anys- quan es van extingir els dinosaures, amonites, belemnites...

Segons la respectada Societat Geològica londinenca, la societat urbana industrial "actua" com una autèntica força geològica que pot modificar les característiques dels materials sedimentats que donaran lloc al registre estratigràfic o conjunt d'estrats rocosos formats en un temps de la història terrestre. Així recolzen la denominació d'Antropocè per referir-nos a l'època geològica que comença amb la revolució Industrial i que segueix a l'Holocè, època iniciada fa uns 11.000 anys quan s'acabà la darrera glaciació i que amb la seva estabilitat climàtica feu possible l'evolució i desenvolupament de les civilitzacions humanes.

Els humans no tant sols podem modificar el planeta, podem canviar la seva evolució geològica.

Pere Bausà

Tot i jugar bé nova derrota del CD Benicarló

text i foto VICENT FERRER

1 BENICARLO: Guillamón, Raúl Mora, Oscar, Flos, Víctor Esbrí, Dani, Pepe (Kamal, min. 72), Vázquez, Anayo, Espinosa Monti.

2 BENLLOCH: Jorge, Jordi (Redón, min. 50), Xavi, Canelles, Juanjo, Pitu (Pepo), Benagos, Diego, Jaume (Alberto, min. 58), Ibarra Nebot (Carlos, min. 72).

ÀRBITRE: Navarro Collados, delegació de Castellón, ajudat per Monfort González i Nieto Penacho. Ensenyà tarja grogala als locals Flos, Monti i Vázquez; als visitants Jordi, Diego, Ibarra i Carlos.

GOLS: 0-1 min. 60, Juanjo. 0-2 min. 80, Carlos. 1-2 min. 91, Anayo.

INCIDÈNCIES: Al Municipal Pitxi Alonso 250 espectadores, tarde gelada i ventosa. La segona part es va jugar amb llum artificial.

Al Benicarló se'l podria definir amb aquella frase que va dir un entrenador fa ja molts anys "juguem com mai i vam perdre com sempre". La frase defineix allò vist diumenge passat a la tarda sobre el terreny de joc, amb un Benicarló practicant bon futbol, però negat de cara a la rematada final, davant un Benlloch plagat de jugadors veterans, en algunes ocasions llagoters, que va saber aprofitar les ocasions de gol per endur-se els tres punts. Potser que la necessitat de puntuar faça que els jugadors cadufers no acaben de tancar bé les jugades d'atac, algunes de bona factura aconseguien que el públic els premiara amb l'aplaudiment, però això no era suficient davant un rival que se les sabia totes i que en tot moment va intentar

El Benicarló no va merèixer perdre

text i foto VICENT FERRER

1 INTER MOVISTAR: Luís Amado, Neto, Juanra, Marquinho, Betao; cinc inicial; Ortiz, Bacaro, Borja i Daniel.

0 BENICARLO AC: Chus López, Valença, Genaro, Lolo, Pedroño; cinc inicial; Vadillo, Xapa, Chicho i Vinicius.

El Benicarló Aeroport Castelló va merèixer millor sort aquesta passada setmana a la pista de l'Inter Movistar, que es va quedar amb els tres punts gràcies al matiner gol marcat pel brasiler Marquinho.

Els de Miki, a més de defensar-se amb ordre, van tenir oportunitats per aconseguir, com a mínim, igualar el marcador, però la fortuna no es va aliar amb ells. Amb aquest resultat l'equip torna a caure en zona de descens. Una jugada a baló parat va permetre a l'equip verd marcar l'únic gol del partit i poc més, atès que els benicarlandos van intentar aconseguir l'empat, però els va faltar precisió a l'última

tallar el joc local com fora, i així anant transcorrent els minuts fins a la mitja part. En la represa poc va canviar el panorama, però l'ofici dels visitants quedà demostrat amb el gol de Juanjo al traure una falta, malgrat tenir poc angle. A banda que el tècnic visitant havia mogut els seus peons, mentre que el local no reaccionava després del gol. Va poder empatar Espinosa, però va respondre Jorge, un porter que en el seu moment deixà escapar el Benicarló, desviant a corner. Dos minuts més tard Carlos aprofitava una indecisió defensiva per a sentenciar. El gol d'Anayo, després de donar en el travesser ja no va servir per res, i de nou l'afició es va quedar sense veure guanyar l'equip. El pitjor del partit va ser veure, durant quasi tota la segona part a Raúl Martínez, Pitu i Marcos Cano calfant per a no saltar al terreny de joc, quan a la vista de tots estava la necessitat de canviar, sobretot després del 0-1 quan encara restava molt de temps.

superioritat, mentre que l'Inter va rematar en una ocasió al pal. A la recta final va eixir Xapa com a porter-jugador, cosa que va obligar al conjunt d'Alcalá d'Henares a pressionar l'eixida dels benicarlandos, i encara així van poder elaborar diverses jugades d'atac. A l'última, faltant cinc segons, Genaro a punt va estar d'aconseguir l'empat.

CAPRITXÓS MESTRAL

text NATÀLIA SANZ

Bufo fort el vent i bateguen les finestres. Arrasa els camps i agrana les ciutats. El plena tot de pols i terra. Muden d'ubicació les escombraries que algun inconscient i incívic ha llançat a la via pública. Ho agrana tot. Ràfegues potents de mestral que arrasen el meu cap. Poques coses hi ha més insuportables en aquest clima capritxós en el qual vivim que la "ventarrà, ventolada, volada o vendaval" que provoca el mestral. De cop i volta estem a l'hivern en cos de camisa perquè fins ahir mateix feia calor. No ens ha donat temps a traure les jaquetes, abrics i bufandes i les necessitem de cop i volta. Ens ha pillat amb el cul a l'aire. Diuen que la tardor no va voler detenir-se en un país que contribueix al canvi climàtic. Fa ja uns quants anys que no es deixa veure.

Per a desgràcia dels venedors que veuen com la roba, antany denominada d'entretemps, es queda penjada dels penjarobes sense trobar un amo que l'aculla en el seu armari. Per això s'han inventat allò de les col·leccions de creuer. Si, de creuer de vaixell. Els grans dissenyadors ja ho fan i els xicotets comerços, ho etiqueten com "avanç de temporada". Es tracta d'enganyar subtilment al comprador amb roba de màniga curta però de colors més apagats en el cas del pas de l'estiu a la tardor. I viceversa si el canvi és d'hivern a tardor. Mànigues curtes amb colors violats. Es redueix així el temps de rebaixes, que sempre és de pèrdues per al venedor i de guanys per al comprador, que ha après a anar a les tendes en època de rebaixes.

El sistema és molt senzill. Només cal esperar fins al dia després de Reis per a poder adquirir a un preu més que raonable aquell meravellós abric que durant tota el Nadal hem admirat. Al llarg dels mesos de gener i febrer, ens anirem abastint de suèter i pantalons d'aquells que es diuen "fons d'armari". És a dir, els que mai passen de moda. Un vestit negre, uns pantalons del mateix color i el súper combinable jersei de coll alt en color ala de corb. Si

el nostre compte corrent ens ho permet, podrem completar el vestuari amb algun capritxet, com aquell meravellós subjectador amb el qual no fa falta operar-se. O aquelles calces que sense semblar-lo, ens trauen el cul per a fora, dissimulen la panxa i ens estilitzen les cames. Tot, a més, sense fer-nos perdre la respiració.

En fi, al que anava. Aquest era, en línies generals, el comportament del consumidor en els últims anys. Fins que l'empresari s'ha adonat i ha passat a l'atac. Que és precisament la creació de les línies de creuer i avanç de temporada. Per cert, que el del creuer és per allò que fan les classes bé. Que quan ací fa fred, se'n van al Carib a dalt d'un vaixell a cercar la calor. O al contrari. Quan ací fa calor, es passegen pels fiords per estar fresquets.

Perquè després diguen que el clima no afecta les persones. Que era realment del que jo volia parlar. Caldria qüestionar-se fins a quin punt és lícit parlar de dominació de la natura quan és aquesta la que perfila maneres de vida, hàbits de supervivència i actituds que es perpetuen a través dels segles. Com quan bufa el mestral i a molts se'ns va un poc el cap. Però d'això, quasi que parlem un altre dia.

CAMPS COMPULSIU

L'encara president de la Generalitat Valenciana, sr. Camps, es mostra sense rubor com un mentider compulsiu: ho féu en l'assumpte dels vestits quan afirmava –reiteradament- haver-los pagat *en metàlico* i amb diners de la seua dona, sense presentar cap factura per avalar-ho.

I ho ha fet en condicionar l'arribada del senyal de tv3 al territori valencià, a la reciprocitat d'emetre canal 9 a Catalunya. Dit i fet: ara que ja es veu canal 9 a Catalunya, on el seu govern no hi posa cap impediment, ell segueix tancant repetidors de tv3 al País Valencià... i exigeix, ara, a Zapatero un nou dúplex –que no fa cap falta per visionar tv3-, per seguir obsequiant els seus amics –de l'ànima, pot ser, com el "bigotes"?- amb noves emissores.

Decididament la paraula del sr. Camps és tan fiable com la d'un *tahúr* del Mississipi.

Marc Antoni Adell

DIES AMB HISTÒRIA

text JOAN HERAS

Hi ha certes dates del calendari que prenen una força especial, que cal pintar-les amb colors vius que parlin de records o de commemoracions. I els colors poden ser diferents en funció de la referència que suposin els fets a recordar: un esdeveniment històric, un aniversari d'una persona estimada que no volem oblidar, un record personal que volem que es vagi dissolent en el mar del temps viscut.... El dilluns passat, 9 de novembre, és un bon exemple d'aquest tipus de dates.

En primer lloc, el fet històric. Aquest 9 de novembre hem commemorat els vint anys de l'enderrocament del mur de Berlín. Aquest mur de 45 quilòmetres simbolitzava d'una manera evident i ferotge la divisió dels blocs. Des de l'agost de l'any 1961 aquest mur separava famílies, esperances, desitjos i models de societat. Hi havia qui considerava aquest mur com un mur de la vergonya mentre que d'altres, amb una certa dosi de cinisme, l'anomenaven mur de protecció contra el feixisme. Però aquell mur ben protegit i difícil de superar –molta gent hi va deixar la vida tot intentant-ho- exemplificava d'una manera paradigmàtica la divisió que marcava el joc polític i social del món després de la II Guerra Mundial. Sembla prou acceptat en el camp de la historiografia que la caiguda del mur de Berlín posa data de punt i final al s.XX, aquest segle històricament breu que comença amb la I Guerra Mundial però que ha canviat tantes coses a la manera de viure, de matar i de pensar de la humanitat. Amb la caiguda del mur s'obre el camí, tal i com aquest dilluns es va representar amb unes fitxes de dòmino, a la desaparició en cadena dels règims autoconsiderats socialistes. La implantació del capitalisme –deixant Xina i alguns puntets a part- com a sistema global ja és un fet. Des d'aquell 1989 i les seves conseqüències es tanca la lluita política que recorre el s. XX i s'obren les portes de bat a bat a un joc polític i social que rsumim en això que anomenem globalització. Malgrat tot, encara queden molts murs ben fermes i d'altres que es van construint, potser com un apèndix als conflictes del s. XX que, malauradament, es transformen en conflictes vius del s. XXI ja ben globalitzat. Penso,

Fronteres

és clar, en Cisjordània i en la vergonya que des de fa tants anys pateixen els palestins.

En segon lloc, el 9 de novembre de l'any 1938 es va produir la trista nit dels vidres trencats. El fet és prou conegut: durant una nit, els nazis ben organitzats i ben animats per les seves màximes autoritats, van destrossar sinagogues, comerços, vivendes i tot el que se'ls posava per davant dels conciutadans seus que eren d'origen jueu. Aquella nit va representar un camí sense retorn cap a l'extermini sistemàtic de jueus, homosexuals, gitanos, comunistes o simplement gent demòcrata. El poder totalitari planificava amb tota la racionalitat –la brutal racionalitat- l'exaltació de l'odi com a eix vertebrador d'una ideologia. Un temps més tar, avui mateix, Israel aplica el mateix que els jueus van patir sota el nazisme als palestins. La brutalitat del terror planificat i la facilitat amb què víctimes esdevenen nous botxins ens deixa perplexos.

Però, en tercer lloc, el 9 de novembre ens recorda el ramet de violetes que, com sempre sense targeta, rep puntualment cada any en aquesta data. Sens dubte, el Ramito de violetas de Cecilia és una bellíssima i tristíssima cançó d'amor i d'incomunicació. Com un petit ritual, sempre que arriba aquesta data repasso la cançó –en la versió original o en alguna de les versions que se n'han fet- i constato que és una peça que explica molt bé la necessitat –la il·lusió- de sentir-se estimat, el valor d'unes paraules boniques, els gestos petits que donen gruix a la vida.

I, finalment, si repasso el meu calendari personal, aquest 9 de novembre en particular no té cap color assenyalat. Només és una data de transició entre l'aniversari de la mare i el de dos nebodets que tot just el dia següent fan el seu primer aniversari. La meua mare pot parlar de moltes coses del s. XX perquè ella, de nena, ja va viure la nostra guerra civil. Però per a l'Iria i en Pol, que ara tot just en tenen un, el mur de Berlín i la seva caiguda serà un bon tema d'estudi quan els toqui fer-ne algun treball a l'institut. I potser algun dia escoltaran, quasi com un clàssic, la cançó de Cecilia i sentiran alguna cosa estranya, com una certa emoció.

ENEMIGS PÚBLICS

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

4 – IX – 2009

“Enemigos públicos” de Michael Mann recrea la història del bandit John Dillinger, molt popular en EE.UU. en els anys de la gran depressió, que va assolir la categoria de mite, perquè es dedicava a atracar bancs en un moment, com en l'actual en què se'ls considerava en bona part responsables de la crisi, i que va morir abatut pels trets de la policia a la sortida d'un cine. Mann renova un gènere clàssic com és el cinema negre, utilitzant les noves tecnologies de filmació, aconseguint tota una simfonia visual, que acompanyada amb una adient banda sonora, assoleix moments realment impactants, com els déu minuts últims de la pel·lícula. Johnny Depp fa una gran interpretació del seu paper de Dillinger, un personatge que es sent fascinat per la seua mitificació, magnífica la seqüència en què apareix la seua fotografia en la pantalla del cinema trobant-se ell dins. És molt interessant el duel interpretatiu entre Johnny Depp i Christian Bale, que interpreta al policia Melvin Purvis encarregat de la seua captura, tots dos, perseguit i perseguidor, són sers igualment solitaris, representen un món en vies d'extinció, Dillinger el del bandit amb caràcter d'heroi i fins un punt idealista que es substituït pel crim organitzat, Purvis un policia amb valors ètics i morals, que és reemplaçat per mètodes científics. “Enemigos públicos” és una de les poques pel·lícules que mantenen la dignitat del cinema americà.

5 – IX – 2009

Fa 100 anys de l'Exposició Regional Valenciana,

Els Dies Gloriosos

aquest esdeveniment és recordat sobretot pel famós “Himno”, de dubtós gust estètic, que els avatars de la Transició han convertit en oficial. Però el número del mes de juny de la revista Saó que avui llijo, conté un seguit d'articles que ens informen de l'autèntica importància que va tenir per a València la celebració d'aquesta Exposició, un autèntic pas de gegant cap a la modernitat. Però em crida sobretot l'atenció, la participació de gent vinguda de Catalunya, eren els anys del Manifest Futurista, els futuristes es sentien fascinats pels automòbils, els avions, l'electricitat i el maquinisme en general, tot això va ser present en l'Exposició, com ens informa, en un magnífic article el professor Josep Vicent Boira. Es va organitzar una Gimkana automobilística, on participaren 60 cotxes, dels quals 49 venien de Barcelona, la resta eren de València, el marquès de Benicarló que en tenia un, va anar a rebre els barcelonins a Sagunt i a patir de llavors, llegim en l'article: “el Reial Automòbil Club de Barcelona i el de València s'uniren per a mostrar les potencialitats i avantatges d'aquest mitjà de transport que irrompia en la vida quotidiana dels valencians de principis de de segle XX.” Però no acaba aquí la cosa, el professor Rafa Roca, en un altre article explica la coronació, enmig de l'Exposició Regional, de Teodor Llorente Olivares, com a “Poeta de València”, fou un acte multitudinari en què participaren persones de tot l'àmbit lingüístic català; Les Illes Balears, foren representades per l'alcalde de Palma i pels poetes Miquel Costa i Llobera i Mª Antònia Salvà, l'Ajuntament de Barcelona i l'Ateneu barcelonés, també enviaren representants, i segons es podia llegir en la crònica de “Las Provincias” que reproduceix l'article, el poeta fou homenatjat amb [“un pergamino de (la sociedad) “Catalunya Vella”, un mensaje del “Orfeo Català” y ramas de laurel, plantadas por mosén Jacinto Verdaguer en su finca de “Vinyoles”.]. El govern valencià que ens desgoverna, hauria d'aprendre història, veure que aquests actes importants per a València, es celebraven d'una manera transversal i sense prejudicis i no agitar falsos fantasmes que desvetllen la part més irracional de les persones.

ve de la p gina anterior

aquestes altres quatre pedaços, l'acabem d'embolicar i la cosa ens costa un altre escàndol.

I marcadors

I és que a banda de posar a la foto oficial, per a la posteritat, que

està molt bé tampoc aniria gens malament que ensenyaren per a que serveix cada cosa que regalen, els davantals, com havíem dit, per rentar-se les mans i els marcadors per a ficar preus. Ho diem més que res per allò que tinga tot la seua veritable utilitat i no passe com a la foto, que apraeix el marcador, amb el rètol de “bolet” i, com sembla que

no entenen que diu, no li fiquen preu. Tal volta una explicacioneta, un diccionari... i una miqueta de pedagogia podrien fer miracles. No volem ser malpensats, però tenint en compte com tenen d'arraconat els del PP el valencià, a les corts, a l'ajuntament i a casa seua, doncs... això, que... realment, no costa? O sí?

Estiu de 1.949, al Pebret de Peníscola

Les fotografies que s'a-companyen a este escrit, van ser captades a l'estiu de l'any 1949 en el lloc conegut com el Pebret de Peníscola. Encara hui, podem disfrutar de les tres instantànies registrades amb la màquina de retratar de la marca AGFA, propietat del dentista de Benicarló, Dr. Alfredo Malva López.

La presència en el grup d'un dels cunyats del dentista Sr. Malva, el Sr. Tomás Alonso Martínez, va permetre que el dentista li prestara la càmera, i que hui encara, després de transcorreguts més de 60 anys, encara es conserven i encara formen part dels nostres records.

Les tres seqüències de l'època, permeten comprovar l'existència de 15 persones, de les quals, quatre eren residents a Peníscola, i els onze restants, tots ells, veïns de Benicarló.

Tot i que les fotografies són en blanc i negre, i així mateix encara amb el temps transcorregut, no és obstacle perquè puguem encara hui, comprovar les habilitats en les arts de pesca. La història no escrita, però sí que contada, diu, que entre els que destacaven pel seu bon fer pescador-mariner, es trobaven, Tomás Alonso, i Juanito el saboner.

En les altres dos fotografies, ens permet analitzar, les destreses dels cuiners, els quals apareixen en primer pla, junt amb les paelles d'arròs i cassoles de peix i mariscos.

Igual que ocorria en el moment de la pesca i extracció dels mariscos, igual succeïa, en el moment de preparar la Paella amb el peix i marisc trets del mar. Entre les quinze persones existia bona predisposició per part de tots per a col·laborar, destacant en els seus dots, com a bons cuiners, José Mª Àvila Senar, Ramón Soriano, i Miguel Gellida, coneguts de forma respectiva, com “ el lländero, Caliu, i el bicicliste”.

A més dels tres citats, altres persones seran recordades, pels malnoms o mal noms, tots ells, de fàcil recordatori: cabut, gabrielet, veler, moliner, trinquetaire, lländero, roixet, pardo, lländero, ros, saboner, gabriele.

Tant les bones tècniques dels submarinistes, com el bon fer dels cuiners, va propiciar que tots els estius, la paella del pebret, es tornava a preparar.

Traslladant-nos a l'actualitat, per la quarta de les fotografies, ja en color, podem comprovar, com, 60 anys passats, encara viuen dos de les quinze persones que apareixen a les fotografies de 1949; Tomás Roig Castell, de 91 anys d'edat, el qual viu a Peníscola, i Tomás Alonso Martínez, de 87 anys, residix a Vinaròs. Junt amb els mateixos, apareixen els seus respectius fills.

Peníscola/Benicarló, 7 de novembre de 2009
Antonio Arín Arnau

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

La plaça de dalt...

Ens hem assabentat que abans d'acabar les obres del nou vial de la plaça de la constitució (de vianants, suposem, com ara està de moda el "a mitges", amb els cotxes), resulta que s'han repensat el deixar-lo només ben formigonat i el regidor per antonomàsia, gran pensador ell, ha considerat que, com allí és fan altres coses, que no són simplement les de passejar, mascletades sobretot, doncs que ha considerat que li cal ficar, reforços, unes bones llambordes no siga cas que a la primera coetada se'n vaja tot en orris i d'ací quatre dies ens vegem obligats a tornar a canviar-la. En fi que ja veurem d'ací no res i després de quatre bones petardades com acaba la cosa. Com diuen a Valencia, *Xe, si volen tirar coetes, facen una plaça especial per a estos esdevenimientos ludicofalleros i no tiren tants de dineros!* I és que recollons el que ens està costant la placeta dels nassos.

... i la de baix

I ja que estem a la plaça, estaria bé que se'n recordaren que a sota hi tenen un soterrani que, suposadament, fa funcions de pàrking i que també ha rebut les inclemències d'allo fet rematadament malament. Ho diem perquè estaria bé que li pegaren una bona repassadeta també. Repassadeta per llevar les estalactites que s'han anat fent al cap dels anys per les filtracions, esperem que el pou de la sínia de Kuen-ka no estiga foradat, però, sobretot, una repassadeta en tota regla, al terra, que està fet un fàstic. Un autèntic desastre de trencat que està. Té tants de clavills que ni l'ajuntament amb totes les termites l'ha aconseguit superar. Perquè

com s'encanten una mica, allò que li diuen pàrking, aviat podrien batejar-lo com el primer circuit de motocròs suburbà del *Mundo mundial*. Per allò que va ser Mundo el seu iniciador. En fi, que com diu la dita, qui no acudix a la gotera li toca acudir a la casa sencera.

Cacera a l'enfilat?

A veure, ho diem perquè així ens ho han contat. Resulta que al Barranquet, allà per on els ànecs peguen les seues bones passejades s'han trobat restes d'una mena de caseta de canyissos que, pel que sembla, segons han vist alguns vianants, serveix d'amagatall perquè alguna gent es dediquen al noble art de la cacera. Òbviament a la cacera furtiva ens referim. I és que la cosa està tan malament que qualsevol cosa que vole o córrega es susceptible d'anar a parar... a la cassola. En fi, que si fa uns anys la població d'ànecs va estar a punt de desaparèixer, per com de fastigós estava aquell indret, ara la cosa torna a estar

amenaçada, però per motius ben diferents, la pressió dels furtius. En fi, tot siga per una bona causa però... els pobres ànecs, famèlics ells, tampoc tenen la culpa.

Més animalons

Per cert, parlant del Barranquet, ens hem assabentat que, a banda dels ànecs, també s'ha vist una garsa per aquest *andurrials*. Sí, ho heu llegit bé, una senyora garça. A més, segons també hem escoltat, fins i tot una tortuga han dit que s'ha vist. Amb cries i tot. Si ara reultarà que allí tenim una fauna i flora que ja la volgueren en altres llocs. I nosaltres sense assabentar-nos. Almenys que li fiquen un lletreret, com el de la Basseta, que indique que aquella fauna està protegida. Ei, compte, que amb tant de furtiu a veure si també aniran a parar a la cassola. A millor poc a poc aconseguim tot un *faunari* i li serveix de reclam *Tourístic* a la regidora del ram.

Idees d'animalons

Mireu si seria turístic que amb unes passarel·les, una caseta del guarda (per allò dels furtius), i un restaurant adequat a l'indret i... com si estiguem al Delta de l'Ebre. Això sí, que no se'ls ocorrega, ara que venen les rebaixes de gener per els hotels de cinc estrelles i parcs temàtics, aprofitant l'avinentesa, fer alguna barrabassada i ficar-nos un mamotreto d'eixos a primera línia de mar amb un minigolc incorporat,

Davantals

No tenim massa clar si això de donar davantals per promocionar el valencià va en segones o no. Volem pensar que no, que la iniciativa "Parlar en valencià no costa res", mitjançant el regal de davantals, no té res a veure amb allò tant habitual de ... rentar-se les mans. I és que amb tant de sarao per quatre trossos de tela, a veure si, amb

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Aquesta setmana, senyora, meua, l'avis que açò que segueix no serà per a tots els públics. Si hi ha algú (que hi ha algú?) que siga mínimament aprensiu, més val que no continue perquè després de veure la portada i quin era el tema de la setmana (el moll de la crisi, l'atur) he decidit que no hi havia més remei que redactar -perdó per l'atreviment- un text amb tendències escatològiques.

Permeta'm que comence per una anècdota que es conta que va tenir lloc al desaparegut Café Español entre l'inimitable Eduardo O'Connor i un prohóm de la ciutat. La cosa va ser més o menys així. El primer li va dir, a vore Don Tal, vosté que és un home d'estudis, em deixa que li faça unes preguntes? Venga, que va dir l'altre. Escolte bé, si vosté va pel camp i es troba una coseta negreta, semblant a una oliva, així agrupadeta amb altres olivetes, què diria que és. Hombre, pues fácil, una cagaruta. Molt bé, molt bé, Don Tal. I si segueix més avant i es troba una espècie de mandonguilles de color marró claret, mig desfetes, què em dirà? Pues que una cagada de caballo. Perfecte, anem bé; seguim. I si va més avant i es troba una pastera més grossa i amb més volum?, ací ja l'he agarrat, eh? No hombre, está claro, ha sido obra de un toro o una vaca. I ja l'última, Don Tal, vosté sabria dir-me quina és la capital de Nueva Caledonia? Hombre, pues ahora mismo... El diagnòstic és contundent, Don Tal, "sobresaliente en mierda y suspenso en geografía". Genial.

Tot açò ve a tomb perquè comenten a la seua portada que "el mercat laboral benicarlano continua sent un forat negre que engoleix l'ocupació". Jo no comparteixo en absolut aquest comentari. El forat negre n'és precisament origen de la nostra situació. Veig amb goig que per un vegada s'han decidit a tractar

-això sí, des de la sua peculiar perspectiva localista- un tema d'actualitat universal: la crisi. Hom coincidirà amb mi que aquesta crisi és una merda, una puta merda i per tant, com he apuntat, segur que té el seu origen en un forat negre. No em vinguen amb solfes, ens havíem acostumat a viure bé, molt bé, ja donàvem per fet que totes ens ponien, que els ipots, els quatreperquatre, la calefacció central i els sopars en restaurants de luxe eren un dret adquirit. I ara què és el que passa? Que ens han fet com als xiquets, i quan estàvem llepolejant-nos amb un caramel, van i ens el prenen de la boca. Em fan gràcia tots aquests que diuen que de la crisi en sortirem reforçats. I tant que en sortirem reforçats perquè arribarà un moment que mirarem a dreita i a esquerra, amunt i avall i no veurem més que la merda que tenim davant i ens la tocarà menjar sense pataques (perquè no en tindrem) i serem -ja comencem a ser-ho- uns menjamerdes. I ho seran els nostres fills. I als nostres néts, pobrets ells, ja els semblarà el més natural del món la ingesta d'excrements. Perquè, desenganyem-nos, la cagerada en qüestió va més enllà de les defecacions a què va arribar en les seues preguntes l'inclit Eduardo O'Connor. Açò és una xumela

d'elefant com a molt poc. I ens la tocarà tragar.

Els saberuts homes dels mitjans de comunicació seriosos, dels sindicats o fins i tot de la classe política estan perdent un temps preciós buscant-ne els culpables. No senyora, no. Estem on estem i com deia el poeta "més val saber-ho i dir-ho". Anem a la deriva sobre una immensa cagerada, sense patró ni guia. Serà el caprici del destí qui decidirà al final com s'acabarà això. Els benicarlans, bé ho sabem per experiència, que els cagallons suren i acaben per desfer-se o són portats per la mar fins a la vora. Hem estat molts anys comprovant-ho a la platja del Morrongo.

Ara hi ha qui li pega voltes al nano amb casos de corrupció que apareixen com a bolets per tot arreu. Però si no passa res, si això és pecata minuta. Si ens tornaren tots els diners dels tratges, dels orfeons i tot el capital acumulat pel senyor Correa seguiríem igual, absolutament igual o pitjor, perquè ara podem dir, mira, aquests ens han fotut els diners i sempre queda aquell puntet d'esperança de pensar que ens ho ha robat algú.

S'ha acabat la digestió, senyora Garcia, i com deia el mateix poeta d'abans, "tenim a penes el que tenim": una cagerà com un piano. Bona nit.

La gallina dels ous d'or

El nostre ajuntament s'ha tret de la boina una altra idea brillant, en aquest cas del regidor d'Hisenda, Garcia, que pretén incentivar la construcció d'hotels de cinc estrelles i parcs temàtics a la nostra població... mitjançant la rebaixa del seu impost de construcció de fins el 95%. Això sí, la resta de mortals que facen obres hauran de cotitzar vora un 25% més. I això si serà real. Els més grans paguen menys i els més menuts els vidres trencats de la "bonança econòmica" a la que ens ha portat la aberrant i desmesurada especulació dels primers.

I sembla que encara no hàgem après la lliçó. Continuem buscant la gallina dels ous d'or per sortir-nos-en d'aquesta situació crítica, precisament, amb aquesta mena de grans gurus especuladors de l'economia que, si les coses van malades, no han tingut, ni tenen, ni tindran, escrúpols en deixar-nos a l'estacada. I tot i així encara volem regalar-los més incentius fiscals en detriment d'aquells que, fins ara, han creat, amb la boca menuda, el teixit comercial que ens ha sustentat en aquests moments de crisi.

Simplement sembla increïble. Quan entendrem que les solucions les tenim a casa?

708

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

**Continuem
buscant la gallina
dels ous d'or per
sortir-nos-en
d'aquesta situació
crítica...**

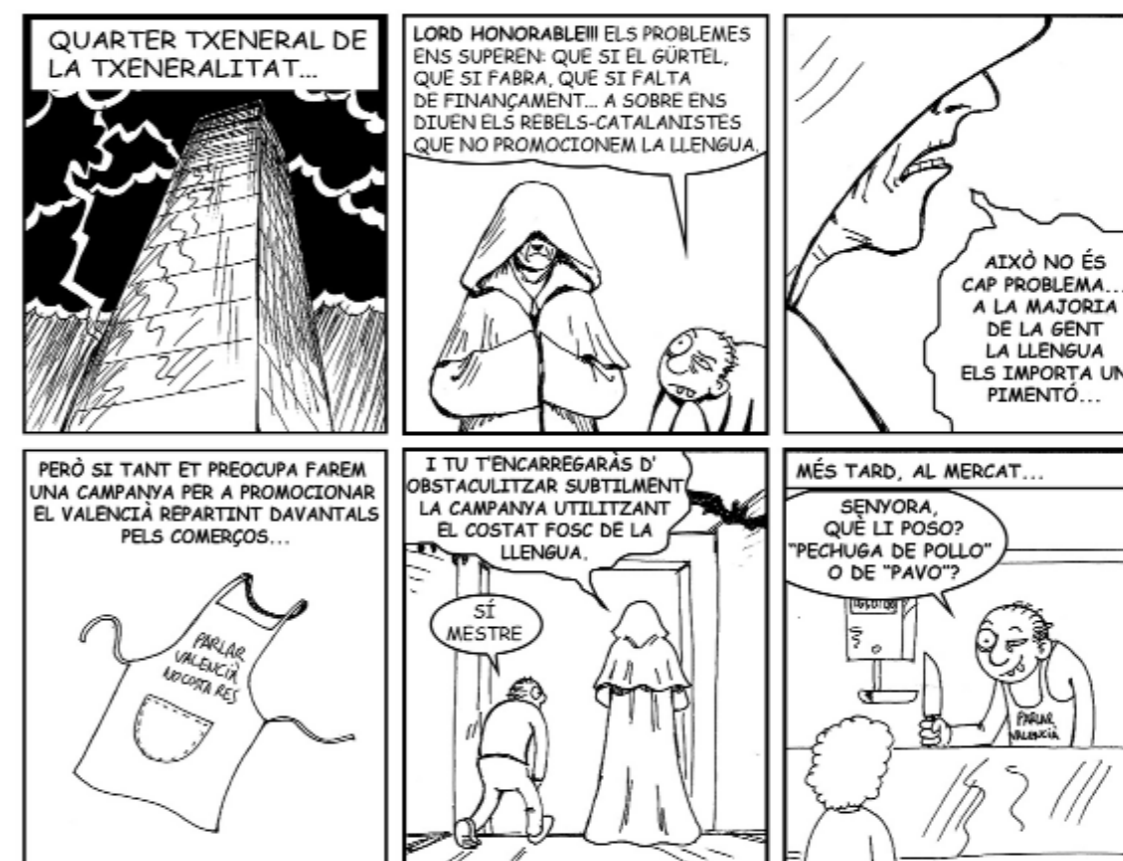

Per Xavi Burriel

El costat fosc de la llengua

El còmic

Carxofa 1: torradeta, per els membres de la Benicarló Big band, que van oferir un concert a l'aire lliure el passat dissabte. Malgrat que l'ajuntament els ha donat l'esquena, continuen bufant fort.

Carxofa 2: ben grossa, per a la Banda de Música Ciutat de Benicarló. La seua web ha estat premiada en els Euterpe d'enguany per l'alta qualitat que té. Enhorabona.

Panissola 1: per a la regidora de Cultura, que no se li cau la cara de vergonya veient l'acceptació popular de la Big Band. Ni tampoc la cara d'alegria dels xiquets al pas dels gegants i cabuts. A estos últims, per a més inri, l'ajuntament els ha subvencionat amb, 178 euros per a tot l'any! Vergonyós...

Panissola 2: per els responsables que el teatre infantil que van fer a l'Auditori començara... vint-i-cinc minuts tard. Tota una falta de respecte per als que hi érem puntualment, més tenint en compte que les criatures no tenen tanta paciència com els grans i esperar asseguts, tot aquell temps, va ser una eternitat.

laveubenicarlo@terra.es

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

3x4 info
La informació que es multiplica

www.3x4.info

- Cultura
- Món rural
- Esports
- Gastronomia
- Classificats
- Fotos
- Música
- Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Amb el suport

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

